

stem. Folk kan så klage og i sidste instans, hvis de ellers har tålmodighed og privatøkonomi nok til det, kan sagen afgøres af Landsskatteretten, som det f.eks. skete i juni 1997, hvor en borger fra Nordsjælland vandt sin sag.

Men der er desværre ikke tale om enkeltstående sager. 20. almindelige vurdering resulterede i, at hele 4.592 gange var det vurderingsmændenes opfattelse, at en ejendom skulle skifte fra landbrug til parcelhus, og ingen her i salen kan vel forestille sig, at vi skal belaste det skattemæssige klagesystem med så mange sager. Alligevel var der 15 pct., hele 667 personer, der fandt, at sagen var så urimelig, at de straks gik i gang med at klage. Hvor mange der derudover var berettiget til at klage, og som kunne have vundet en sag, ved vi ikke noget om. Vi ved bare, at 667 rent faktisk klagede, og at det giver en klageprocent på 15. Så kan man spørge: Nåh ja, og hvad så?

Normalt er klageprocenten over vurderinger på omkring 1. Så der er altså 15 gange så mange, der har fundet anledning til at klage, og det er jo selvfølgelig, fordi forskellen bliver så åbenlys.

Har man en beboelsesejendom i byområderne, som pludselig får en højere vurdering, kan der være mange grunde til det, og derfor er muligheden for, at der sker væsentlige ejendomsstigninger langt større dér, hvorimod det største bidrag på landet altså er denne vurderingsmands subjektive skøn.

I én vurderingskreds, nemlig den, der hedder Frederiksborg Vestre, gik det helt galt. Der var 43 sager, hvor man gik fra landbrug til parcelhuse, og af dem har 26 klaget. Vi ved endnu ikke, hvor langt de er nået i klagesystemet. Vi kan bare konstatere, at det altså var over halvdelen, der fandt anledning til at klage.

Vores klagesystem vil givetvis opfange mange af disse sager, og folk vil få omstødt de afgørelser, der er truffet. Men det er jo ikke en hensigtsmæssig måde at regulere vores samfund på, at man slår med den store fluesmækker, og de, der så orker at rejse sig, kan klage, og så får de måske medhold. Derfor er vi nødt til at se på området og få ændret reglerne. Vi kan ikke bare henvise folk til, at de kan klage, for det at klage er jo ikke noget, der er gratis. Det koster penge til en advokat, revisor og andre ting, og det koster ikke mindst det, at den pågældende familie bliver bragt i en usikker situation, hvor de ikke ved, om de bliver nødt til at gå fra det pågældende hus.

SF havde en bekymring over, hvad der ville ske, når direktøren bygger et slot – skal det slot så også være omfattet af de her regler, sådan at direktøren slipper billigst? Nej, det skal det ikke, og hr. Touborg ved jo godt, at de regler, der er om landbrugspligt, jo gør, at hvis endelig slottet ligger ude på landet med landbrugspligt, så er der så store jorder osv. tilknyttet, at det problem ikke er til stede dér.

Til gengæld synes jeg, at hr. Touborg skulle forholde sig til det, at SF jo i anden sammenhæng beklager sig over, at den udvikling, der finder sted på landbrugsområdet og på landet i disse år, betyder, at man får disse store svinefabrikker, hvor man har en enkelt mand, der ejer 52 landbrug, osv., osv.

Her er der derimod tale om et område, hvor der for alvor er tale om mangfoldighed, hvor det er små brug, og hvor det er familier, der prøver at bygge et bæredygtigt system op, hvor børn og familie osv. får tingene til at fungere. Den eneste måde, man ellers ønsker at fremme sådan noget på, er ved at udbetale en hel masse statstilskud og sådan noget. Dette her er derimod en nem og enkel måde: Folk udviser selv et initiativ og har lyst til at bo på landet, uden at det er byfolk, som skal have en check fra staten med i baglommen.

Enhedslisten har så den vurdering, at man kunne gå ind og sørge for, at den nye vurdering først gælder i det øjeblik, hvor der er tale om et salg. Det kan være fristende, fordi så slipper vi politikere jo for at tage os mere af det, men problemet er bare, at vi kan risikere at binde folk til de ejendomme, så det simpelt hen ikke er muligt for dem at afsætte dem. Det er der jo ingen grund til. De tider, hvor man stavnsbinder folk til landdistrikterne, burde være forbi. Derfor er salgsløsningen nok næppe den rigtige.

Det glæder mig selvfølgelig, at der faktisk er ganske mange partier, der synes, at det her er et problem, og derfor er det vores forventning, at vi kan bruge udvalgsarbejdet til at finde frem til en løsning. Det kan godt være, at der skal indbygges nogle værneregler eller sådan noget, så SF og Enhedslisten føler sig på sikker grund og ikke føler, at der er alt for mange direktører, der får glæde af det her.

Det er i hvert fald Fremskridtspartiets intention med forslaget, at vi ikke længere skal have det tilfældige roulettespil, hvor man lige pludselig afhængig af, hvilken vurderingskreds man bor i, afhængig af, hvilket humør vurderings-